



Bayer Zsolt: Áldd meg a magyart...

2009 november 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Egyszer csak, hirtelen, kiszámíthatatlanul, a legkisebb, legbanálisabb apróság miatt végképp elég lesz belőlük, és akkor kitör a forradalom. Mert úgy szokott lenni, hogy a gazemberek nem számolnak pusztán létezésük következményeivel. Gondosan, aprólékosan megtervezik a terrort.

Életekben, agyakban, hálószobákban kutakodnak, rettenetes apparátust mozgatnak, hogy senkinek ne legyen egyetlen önfeledt pillanata sem. És minden idejükben arra készülnek, hogy ha kitör a népharag, s megmozdul ellenük a lélek is, az utca is, akkor hamar és hatékonyan úrrá legyenek a helyzeten. Aztán egyetlen óra alatt lesz végük.

A kommunisták mindent megtanultak a terrorról, és minden bevált módszert ellestek a náciaktól. Újításuk annyi volt, hogy minden nap minden órájában elmondták: „Mi vagyunk a jövő?, mi jót akarunk, eszméink gyönyörűek, aki gyűlöl minket, vagy csak lelkesedni rest, az mind fasiszta gazember.” Ezt mondták – aztán nekiláttak felépíteni államukat, és azt gondolta biztosan az Isten, hogy ezek a népek itt, az Elbától keletre még nem szenvedtek eleget...

És azt is gondolta az Isten, ha majd segítenek magukon, akkor megsegítem őket...

És akkor egy nép úgy határozott, segít magán. Egy nép úgy határozott, visszaköveteli életét, őseit, hagyományait, hazáját, emberi nyelvét, visszaszerzi szavai értelmét, visszaperli régi, öreg, álmos délutánjait, papjait, tanítóit, hűseit, múltját, szerelmeit, gyermekei jövőjét, egykori villamosok csilingelését, a nagy sétákat a Hűvösvölgyben, a mozdulatot, ahogy az öreg parasztember keresztet vet a kenyérre, egy nép akarta megint kiátkozott íróit, akarta a polgári jó modort moszkovita gazemberek embertelensége helyett – egy nép életet akart kommunizmus helyett...

Így és ezért lett Forradalom.

És felborultak a buszok, kigyulladtak a teherautók, a fojtó füstökben pedig alaktalan, gyönyörű remények gomolyogtak.

Kinyílt a Szabadságvirág. Ami romokon terem. S körbeállják a népek, csöndben, elfogódottan, mert talán még soha nem láttak ilyen szépet...



Háború van Magyarországon.

A hajdani ukrajnai párttitkár, milliók mesterségesen elidézett éhhalálának végrehajtója, a kopasz kis gazember nem engedi el nyakunkat...

Háború van Magyarországon.

Többször gyerekek vívják a földkerekség legszörnyesebb birodalma ellen. Gyerekek, akiknek még közeli élmény az iskolában hallott tanítás a tatárról, törökről, Habsburgról – sok-sok szabadságért vívott harcról, bús, konok, magyar nekibuzdulásról.

És feldübörögnek a tankok.

Hajnali ködben jönnek, a páncélszörnyek gyomrában arctalan szerencsétlenek, leigázásunkra idehajtott, megtört akarátú muzsikok, akiknek soha nem adatott meg a szabadság, még a „foglár háta mögötti szabadság sem”.

Jönnek a gyilkos eszme katonái.

És a magyar gyerekek pincékben töltik az éjszakát. Igazi fegyver van kezükben fakardok helyett, és szakmát adott kezükbe az élet: mind-mind hivatásos szabadságharcos. Talán még soha nem olvasták Kuckó király történetét – mégis, valami hátborzongató, magától értetődő természetességgel vetik magukat a tankok elé, kicsi, ki sem nyílt életüket, értelmüket magának követeli a legnagyobb szolgálat...

Háború van Magyarországon.

Pörcök, hasukra fordult kockakövek, égett emberhús bűzét árasztó tankroncsok ordítják a legnagyobb némaságot: a magyarok... már megint... mint már annyiszor...

És a világ, ó, a világ reánk néz egy pillanatra, és meghatódik.

Szeret a világ meghatódni, ha halnak a magyarok. És imádkozik értünk. És ennyivel aztán le is tud mindent. Majd az ENSZ-ben lesz még néhány harcias felszólalás – és vége.

A pincékbe bújt magyar gyerekek élete, jövője, sorsa, karácsonya, öröme, mosolya, labdája, eljövendő első szerelme, összes nagy rácsodálkozása az életre és minden-minden könnye pedig majd felkerül a veszteséglistára. Keleten a helyzet változatlan.

A kicsi magyarok megint megpróbálták. De hát vannak világpolitikai összefüggések. Majd küldünk csokoládét csomagban. Hruscsovot pedig lassan megszeretjük... S különben is... Mit akarnak mindig ezek az örök rebellis magyarok? S még hogy minekünk legyen lelkiismeret-furdalásunk!

Háború van Magyarországon...

Csitt, csitt, Magyarország! Ne olyan hangosan! Türelem... Eljön majd a ti időtök... És ha jók lesztek, majd befogadunk benneteket. Csak ne legyetek már olyan rebellisek...

Hát, mi aztán alaposan megtanultuk a leckét. Alaposan megtanultunk jónak lenni.



Már olyan nagyon jók vagyunk, hogy azt sem tudjuk, milyen is az igazi szabadság...

„Nem sokaság, hanem lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat”.

Nos, valami ilyesmi. S a Haza nem ott van, ahol be lehet zabálni. Ahol pörög az üzlet. Ahol olcsó a munka. Ahol van mit adni-venni.

A Haza néha kérdez.

Néha a szemedbe néz.

Néha megkérdezi: akarod-e, vállalod-e ?t...

A Haza semmi. Valamekkora földdarab. Csak hát tele van emlékekkel. Hagyománnyal. Múlttal. Történelemmel. Példával és h?sökkel.

És olykor összeáll a sokaság néppé, nemzetté valahogyan.

1956-ban voltunk utoljára igazi nemzet. Akkor voltunk h?sök. Valamennyien: a harcolók, az itt maradók, az elmen?k h?sök mind – kivéve azokat, akik akkor ellenük, ellenünk fegyvert fogtak, idegen fegyvert hívtak. Az mind-

mind gazember.

Nincs alku, nincs magyarázat. Nincsen felmentés. A zsarnokság zsarnokság marad, a hazugság hazugság marad. Akkor is, amikor szabadságnak és igazságnak álcázza önmagát. Nincsen alku, nincsen magyarázat. Nincsen felmentés.

Neked sem világ – s már megbocsáss –, neked sem, Istenem...

Áldd meg a magyart... Végre, valahogyan.
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu



Ajánló